

עין משפט נר מצוה

גד א מיי פייח מהל' ספיק'ה הלכה ז': נה ב מיי ש' הלכה נד':

תורה אור השלם

1. וְהָיָה עַל מִצַּח אֶהָרִן וְהָאֵר אֶהָרֶן אֶת עֵן הַקֹּדֶשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֹל מִתְנַת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תְּמִיד לְקַצֹּץ לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה:

שמות כח, לח
2. דבר אֵל אֶהָרֶן וְאֵל בְּנָיו וְהָיוּ מְקֹדְשִׁים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵל יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קֹדֶשׁ אֲשֶׁר דָּם מְקֹדְשִׁים לֹא אֵינִי יְהוָה:

ויקרא כב, ב
3. אָמַר אֱלֹהִים לְדֹרֹתֵיכֶם כֹּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב מִבֶּן וְאֶחָדֶם אֶל הַקֹּדֶשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִיהוָה וְיִטְאָחוּ עֲלָיו וְהָבִירָהּ וְנִפְשׁ הָרוּחַ מִלְפָּנָי אֲנִי יְהוָה:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה אבל וכו' למ"ל קרא ברם למעש' מנזרח וטמא וכו'. ק"ל אהרן מנזרח מנזח כמה פעמים דכ' כשנלו עני עובד עליו עין חולין דף קט ע"א איכ' לרין קרא לשנלו הדס דפקע אסור דס דמנח מקום חוץ חייב משום טמא וטמא: ד"ה יש לו מותרין וכו' ובספור דף מו ע"ב ד"ה אחת פירשתי כ"ל:

מוסף רש"י

שירי לשח' קודם

ולה עטריס, קף חילול האמור כאן ישאלו ולא עטריס: דאיתקש תמורה למעשר במזבח. כדלמתיין (ממורה ג.) והלא מעשר כהנים ככלל הקדשים וכו' למה לא נאסר שם לוותר ק' דמה מעשר קרבן יחיד ויעשה ממורה אף כל קרבן יחיד (ועשה) (ויעשה) ממורה, לאסור קרינתא נזיר: ובמעשר דגון כהנים בני ישראל. כי לא מעשר נאסר דקדשי דמעשה בני ישראל ולא עטריס. וכי הוי לאמתיין גבי מעשר כהנים ישאלו לא עטריס, הכי גמי נימא גבי תמורת כהנים, שהרי הוקש סוף זו וזו, ומכאן נפקא דקדשי עטריס אין עושין ממורה (תמורה ג.) וכי דבר הדמיון בהיקש חזרו ונלמד מההיקש. ה"ל ק"ל (לקמן מנ): שאין לתרין בקדשים למזן מן הלחם (מנחות ט.) חולין הוא. ולמתיין אומר (תמורה כא.) ויחולין למזן למזן מן הלחם (מנחות ט.) אורח. וכו' ויכאל. ולא הוה עטריס מנא נפקס כלל: ויכול לא הוה עטריס טעמה טעמה נסכים. אפילו משל נזיר: ת"ל כבד. דכתי עטריסא הוא, ודחיל טעמין נסכים ומשל נזיר, לנשון הכהנים כספסרים ואין גביה עטריס. אבל כספסרים דלא גביה משל נזיר, משמע הוי אורח כגון ישאלו מנא נסכים אפילו כגני עמון ואין העטריס הכא מייניה כל דבר והא דמתייהא ליה צדתייהא דלעיל גבי פיהול היינו לא דשיין טומאה בעופות וממנות והדר אמי נותר חילול חילול מטומאה ופיהול עון עון מנותר ולאחר שריצה הכתוב כל דבר מטומאה חזר וממעט פיהול מכלל ופרט וכלל: יש לו מתירין משיקרבו מתירין. מכל טהור יאכל גזר דרשין ליה בהקומץ רבה (מנחות כה): * ובסמון לא: **שָׁבֵן** גזר. פירש"י למ"ד לא היינו חילול חילול וקשה על זה בחר הכי דפיין אדרבה מפיהול נילף שכן הותר וכו' אמאי לא אמר גס כן שכן עון מעון ופר"ח למ"ד גזול היינו כולו פיהול שיין בכל הקרבן אבל נותר וטומאה שייכי בחמייה אחת:

מה:

קשה מהא דילפינן בפרק ב] בחרא דמעילה (דף יח:) מט מט מתרומה לענין פגם ונהנה ב] במעילה במחובר לקרקע ומחובר היינו קדושת דמים ולא גמרי מתרומה וי"ל דהכא דוקא הוא דבעינן דומיא דתרומה משום דכתיב לה' לרצויי דלא ב] גמרנין אלא דומיא דתרומה דקדושת

הגוף עוד יש לומר דלרבנן אפי'

צדק הצית גמרנין מתרומה למעט עובדי כוכבים צד"ל ב] ר' יוסי קאמר ליה ולא גמר צדק הצית מתרומה וכן נראה מדמייתי הש"ס ר' יוסי אומר כבולן אמי רואה להחמיר וכו' ומפרש מ"ט דומיא דתרומה דקדושת הגוף וה"ק שכל קדשי עובדי כוכבים אמי רואה להחמיר משום פיהול נותר וטמא אבל מאי דלמרינו אין מועלין הני מילי צקדשי המוצח דגמרנין מתרומה (ואהני ב] לניהל) דלא גמרנין מתרומה אלא מידי דלמייא לה אבל צדק הצית דלא דמי לה מועלין כך פירש רבינו והקשה לו בנו ה"ר אלחנן דצפ"ק דערסין (דף ה:) אמר אביי ב] וערכו נגזו ופרין אי"כ לא ימעלו זו אלמה מניא אבל קדשי צדק הצית מועלין ולישני ההיא ר' יוסי אבל לרבנן אין מועלין וי"ל דשקרי משני התם וכו"א הגיה רבינו: **אבל העצים והלבונה והקמרת אין בהם משום טומאה**. ואס] ב] תאמר מאי איריא משום דאין נאכלין תיפוק ליה דאין איסור טומאה חל עליהם דהא יש בהן מעילה ובי שמעון היא דלומר (כרימות כג): אין פיהול בעולין ואין נותר בעולין לפי שאין איסור חל על איסור ועוד טעמא דהפסימיות אמאי לרין דלמעטיניהו עליהם משום נותר וטמא והא אינן צבו מעילה ואין איסור חל על איסור ומיהו צוה יש לומר דמשכחת לה לאחר שניקח הגזר ועדיין ראויה לאכילה דתנן במעילה (דף ט.) דמועלין בהן עד שימוך הגזר ב] ומי"מ קשה מפיהול שהרי פקע פיהול מיש מלה צו האור] אבל מעשים] פקע דמי שכן מעילה נעולם וי"ל דתנא דר' שמעון דהכא סבר ליה כההוא תנא דרבי שמעון דלומר התם יש פיהול בעולין ויש נותר בעולין ועוד י"ל דמשכחת לה צבה אחת כגון שהציא שמי שערות אחר כך ב] כדאשכחן ביצמות פרח ד' אחין (דף ג.) וקשה קלת הא דלמר פ' דס

בשחיתא (כרימות כג:) למאן דלמר אין איסור חל על איסור כל חלב מאי עביד ליה ומוקין לה בזולדי קדשים לוקמי בציצא שמי שערות אחר כך דהוה ליה צת אחת ומיהו בלאו הכי שפיר קמשני וזה אין להקשות למי"ד אין איסור חל על איסור בקדשים * ל"ל קרא דסם למעוטי מנותר וטמא דהא ליצטרדין להציא שמי שערות אחר כך דהוי כצת אחת דכפירשנא ומיהו למאי דבעי למימרא בצ" ד' אחין (ביצמות ג.) דר' שמעון אפי' צת אחת לית ליה קשה: **הַרְבּוּד** רומר אשר הם מקדישים] א'. גבי טמא כתיב ומרבי הכא מייניה כל דבר והא דמתייהא ליה צדתייהא דלעיל גבי פיהול היינו לא דשיין טומאה בעופות וממנות והדר אמי נותר חילול חילול מטומאה ופיהול עון עון מנותר ולאחר שריצה הכתוב כל דבר מטומאה חזר וממעט פיהול מכלל ופרט וכלל: יש לו מתירין משיקרבו מתירין. מכל טהור יאכל גזר דרשין ליה בהקומץ רבה (מנחות כה): * ובסמון לא: **שָׁבֵן** גזר. פירש"י למ"ד לא היינו חילול חילול וקשה על זה בחר הכי דפיין אדרבה מפיהול נילף שכן הותר וכו' אמאי לא אמר גס כן שכן עון מעון ופר"ח למ"ד גזול היינו כולו פיהול שיין בכל הקרבן אבל נותר וטומאה שייכי בחמייה אחת:

בית שמאי פרק רביעי זבחים

במוזר לא הוראה. קנסא דרבנן הוא ולא שיציא אחר דא"כ נמאזו צ"ד מתנין לעקור דבר מן התורה ולהציא חולין לעזרה אלא לא הוראה להמיר גזר באכילה ב] אבל בעלים נתכפרו והכי אמר לה שמואל] ז' במס' יצמות (דף ט.) **[נמאן]**. הא דקמני דעובדי כוכבים לא הוראה דלא כר' יוסי: **אלא מעשה אשר הם מקדישים**

לוי. דכתיב גבי וינזרו: **הכי גמי סס ולא עובדי כוכבים**. ומימא דקדשי עובדי כוכבים אין חייבין עליהם משום טומאה לר' יוסי והא קאמר (א) בצולן אמי רואה להחמיר: **לרצון להס. גבי צץ כתיב: לאו בני הראאה**. להקצי"ה הם שאינו מתרצה להס: **בתנאי דברים שאין חייבין עליהם משום פיהול** כגון הקומץ והקטרת וכל השנויים במשנתנו] ז' ב]: **חייבין עליהן משום טומאה**. כרת האוכלן בטומאת הגוף ועל שגגתם חטאת כדיליף בגמרא: **חזן מן הדס**. דלמעמיט צהדיא כדלמר בגמ': ה"ג **נומי ר"ש דנצר שדרכו** לאכול חייב. וכך שמעמי מציט מדרשו של רבינו יעקב ולי"ג] א] שכן פירש ר' משולם בר קלונימוס גאון צ' בשעת מיתתו נומי ר"ש כמו אמר (פ) ר"ש ובספרים היה כתוב הדס ועמו ב]: **דנצר שדרכו האדור**. שדרך לאדם לאכול ואף על פי שזה מן הנקטרים כגון קומץ ומנחת כהנים ודומין לה: **אבל לצונה ועצים וקטרת אין חייבין עליהם משום טומאה**. ורבנן פליגי עלה כדמרבינן להו מכלל] ז' ובגמ' פליגי עלה כדמרבינן להו מכלל] ז' דבר שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח ודין הוא ומה פיהול שהוא בקביעה ובדיעוה אחת ולא הותר מכללו אין חייבין עליו אלא על דבר שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח

טומאה שהיא בעולה ויורד ובשתי ידיעות והותרה מכללה אינו דין שאינו חייב אלא על דבר שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח **ת"ל**] **אשר ה' הם מקדישים** לי יבול מיד **ת"ל**] **יקרב ה' אמר ר"א וכו' יש נוגע שהוא חייב אלא מה ת"ל יקרב בהוכשר [בשר]** ב] ליקרב הכתוב מדבר הא כיצד יש לו מתירין משיקרבו מתירין אין לו מתירין משיקדש בכרי אשכחן טומאה נותר מוגל אתי חילול חילול מטומאה וליילף עון מפיגול מסתברא מטומאה הוי ליה למוילף שכן גז"ל סימן אדרבה מפיהול הוה ליה למוילף שכן נותר ב] ציין טהור בזמן קרב והני נפישן אלא מדרגני לוי דתני לוי מגין שאף בפסול זמן הכתוב מדבר **ת"ל**] **ולא ה' יחללו את (קדשי בני ישראל)** כפסח הדגן (פסחים דף עו.) הפסח שצא בטומאה נאכל בטומאה: **ת"ל אשר הם מקדישים**. ריצה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב: **יכול מיד**. משהוקדשו מתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה: **ס"ל אשר יקרב**. מכל זרעכם. ר"א מפרש לה ואולי: **וכי יש נוגע חייב**. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל כדכתיב] ז' (ויקרא כג) איש איש מזרע אהרן וגו': **בהנזשר ליקרב**. ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקריב קדשים ואח"כ יאכלם וטומאה עליו כדמפרש אשירה בקרא דבתריה: **יש לו מסירין**. כגון אימורים ובשר שהדם מתירין ושירי מנחות שהקומץ מותר משיקרבו מתיריו ואין לו מתירין כגון מנחת כהנים וכהן משרים ומסכים משיקדשו ככלי שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין כדקמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיהול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר] ז' וטומאה פסול הגוף ופיהול פסול מחשבה] ז'. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיהול זריקת הדם קובעתו בפסול ב]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיהול לא הותרו מכללן בטומאה. ואין האין מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבעטומאת הגוף קאמינא] א] שאין האין מרצה עליה] א

שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין כדקמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיהול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר] ז' וטומאה פסול הגוף ופיהול פסול מחשבה] ז'. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיהול זריקת הדם קובעתו בפסול ב]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיהול לא הותרו מכללן בטומאה. ואין האין מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבעטומאת הגוף קאמינא] א] שאין האין מרצה עליה] א

שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין כדקמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיהול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר] ז' וטומאה פסול הגוף ופיהול פסול מחשבה] ז'. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיהול זריקת הדם קובעתו בפסול ב]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיהול לא הותרו מכללן בטומאה. ואין האין מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבעטומאת הגוף קאמינא] א] שאין האין מרצה עליה] א

שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין כדקמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיהול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר] ז' וטומאה פסול הגוף ופיהול פסול מחשבה] ז'. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיהול זריקת הדם קובעתו בפסול ב]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיהול לא הותרו מכללן בטומאה. ואין האין מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבעטומאת הגוף קאמינא] א] שאין האין מרצה עליה] א

שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין כדקמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיהול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר] ז' וטומאה פסול הגוף ופיהול פסול מחשבה] ז'. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיהול זריקת הדם קובעתו בפסול ב]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיהול לא הותרו מכללן בטומאה. ואין האין מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבעטומאת הגוף קאמינא] א] שאין האין מרצה עליה] א

מסורת הש"ס

(א) [לעיל טו: מנחות כה.],
ט שבעות ז' א. [מעילה י: ע"ש] ת"כ צו פטיר הדר,
(ד) [וכיכמו' במנחות קט: ד"ה: בתמלה ע"ש],
(ט) פסחים פ:,
(ו) לעיל מג:

הגהות הב"ח

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

רש"י

מסורת הש"ס

א) יומא נט: [חולין קף. מעילה יא.], ע"י ירושל' יומא פ"ה ה"י, א פסחים כז. ע"ש סוכה מט: כריתות ו. ד) [קדושין כד. ושאנ,] ס פסחים כז. יומא יב: ד. ס. חולין קף. כריתות ו. מעילה יא: ו) ת"כ אחרי פ"ד ה"י, ירושל' יומא פ"ד ה"י, ז) לעיל מג. ושאנ, ח) שנועות ו. [ושם איתא ר' אבהו, ט) תמיד כח., י) ע' יומא כא., ס) כריתות ו. ט) ד"ה אלא, ח) פסחים כב., ט) עיי"ש ה"ב, רש"ק., ט) ועי' בתו' דיומא נט: דמתלתו בענין אחר, ט) משנה במעילה יט., ט) ונשי' תו' קידושין ט. ד"ה כפרה, ז) ונשי' תו' פסחים כז. ד"ה תמיד ותו' מעילה יא. ד"ה תרי ויחידו בלאו חולין ביומא ט. ד"ה תרי ע"ש, חולין בתולין קיז: ד"ה מדי דף קף: ד"ה תרי הניחו בתמיה, ק) ועי' יומא ס. בתרסי' ששים ותוס' הראש"ש ד"ה חד:

שינויי נוסחאות

א) גרסי' גרס כשרין: ב) מינה ג) ל' חד למעוטי מנותר וחד למעוטי מטומאה וחד למעוטי ממעילה (שם). וכן מילין גרסי' לעיל ד"ה אחר עולה, ויומא ס' ע"א אין הסדר כן: ד) דם הוא גופיה (שם): ה) בשנויות ח' ע"א איתא ר' אבהו (הגר"ב), וכה"כ בגי' ז: ז) צ"ל הדלו (שם) ובח"מ: ז) צ"ל אכל (שם): ח) ס"א והבא נמי אמרי' מנא רבי' (שם): ט) צ"ל כי הדם הוא בנכסי יכפר (הגר"ב וחי' וכה"כ ברש"י יומא: י) משנע שטשם גזירתו יכפר (שם): כמקדמו (שם: יא) בתו' (שם): יב) זו גי' ש"מ ול"ק, ועי' סו"ק ולשם תוספת: יג) לאפניו ממיתו (שם): יד) בכל טמא מנותר כתיבי (שם): טו) ח"ל מעיטוב כתיבי (שם): יז) צ"ל כבשיר חולין (שם"כ): יח) צ"ל שיחביו (שם), וככ"ש שלא יתחייבו: יט) צ"ל אלא (שם). כתיבי: יח) בכל טמא מנותר (שם): כב) דהתם מיירי מחיים (שם): כג) הרתם נגז' ומייתי לה בפרק כז (שם): כד) עולה ברדלי אינשי מנייה ככר, אבל (הנ) [נער] דליכא מעילה דאורייתא א"כ לא ברילי בו (שם): ס"א עולה אין לחבמים לתקן מעילה בתו' דבראי הכי ברדלי, ומשני ראוי למעול שתי מעילות, בבשר [איכא] מעילה דאורייתא משום עולה [ובשר] דליכא מעילה דאורייתא אם כן עד רבי' מנייה ותיקני רבנן מעילה כרין] (שם). וירובות חתופות בר' ונציתו, ועי' תוס' יומא נט ע"ג) ד"ה הוי, שם מנאלי טעין מירין הסוק: כה) כמו בקדשים שנומו ומייתי דריא מרי' בו (שם): כז) צ"ל ועיי"ש: כח) מועלין בו (שם): כט) צ"ל ברי' פנימי מנא לן משמע דמושמו דרש' דאין מועלין ובשמעתא אדרבה מושמו משמע ליה דמועלין וי"ל דמתני' דהתם משמע דלא מועלין בדישון הפנימי שהדישון מוויאו מידי מעילה אבל קודם דישון מועלין א"כ איכא מזוה לדשן ועל זה קאמר בשלמא חיטון דכתיב ושמו ולכן מזוה לדשן מ"מ (שם) אף לאחר הרמא איכא מעילה כדדרשין בסוף תמורה (דף לז). ושמו בנחת ושמו כולו ושמו שלא פסור אלא פנימי מנא לן דמזוה לדשן שאמה אומר שהשן^[5] מוויאו מידי מעילה ומשני דאמר קרא וסקיר את מוראסו והשלדן אל מקום דשן ופ' שני דיומא צירושלמי^[6] משמע כן קלמ' דבעי ברשא מנלן דעבדין דישון עבדין כלל בפנימי והדר עבי מנלן שהדישון לא אסור בהנאה ואם תאמר זב) מוראה וגוזה ימעלו עד שיעשו מזאת שיושלכו אלל מוצח דישון מוצח הפנימי ובתמורה (גז"ש) אמרינן עולת העוף שנתמאה דמה מוראה וגוזה ילאו מידי מעילה^[7] וי"ל שאני דישון מוצח הפנימי דהיינו מזאתו אבל עולת העוף עבודת דם מתיר מוראה וגוזה וא"ת ט' בקדושין (דף נה). דאמר אין מועל אחר מועל אלא בהמה וכלי שרת הא איכא תרומת הדשן דלא נפיק לחולין ע"י מעילה כדמוכח בסוף תמורה וי"ל דהי בכלל בהמה דהיינו כמו אימורים דלא נפיק לחולין: בושוב דהוי תרומת הדרשן ובגרי בהונה שני בתובין הבאין באחד. במעילה פ' ולד חטאת (דף יא:). מנאריך יותר ומסקנא דהכא: עגלה ערופה. פ' רש"י מוערפו שם ג"ל בפ"ק דכריתות (דף ד) והאי דנ"ל בפ' אין מעמידין (ע"ז דף כט:). מדכתיב זה כפרה כקדשים י"ל דשם זב) צריך לאסור לאחר עריפה שלא לומר אין לך דבר שנעשה מזאתו ומועלין בו ט'**: תרי מיעוטי כתיבי**. קשא דבחד סגי וכן גבי העזים בפרק כל הבשר (חולין דף קיג: ט'^[8]). חד צמעותי' מנותר וחד צמעותי' מטומאה.

תימה לנותר וטומאה סגי בחד מיעוט דליפנין חילול חילול^[9] * ואף לקולא כלעילי גבי קדשי עובדי כוכבים וי"ל דמוקמינא^[10] לז' מיעוטא בנותר דוקא אבל משום טומאה הוה חייב כי היכי דאין לו מתירין כגון קומץ ומנחת כהנים אע"ג דאין בהן פיגול יש בהן איסור טומאה דמרבינן מאשר הם מקדישים הכי הוה מרבינן נמי לגבי דם י:

ליקוטים

משום דהוי תרומת הדרשן כתיב וישמו שאסור בהנאה. וקשה לי מאי שני כתובים הבאים כאחד יש כאן בשלמא ההיא דתרומת דם דניא דהא דאי לאחר הרמה נעשה מצוות, אבל הא דבגרי בהונה כל עצמם דנעשה ונגמר מצוות לא נפקא לן אלא מוהיתחם שם, דאי לאו הא קרא הויא דאכתי לא נעשה מצוות, אי"כ לא הו"ל הא דבגרי בהונה שני כתובים, ודלא משום הכי לחוד כתב רחמנא והניחם שם דאצי"ב דנעשה מצוות אפי"ה טעון גניזה, אלא משי"ה גופיה כתב רחמנא והניחם שם לאשמעינן הא גופיה דאין ראיין עוד לשום עבודה, ואי לאו הא קרא הויא דראיין הן לכה"ג ביו"כ אי נמי לכהן הדיוט בכל השנה. (נגזרות אפי' יומא ט.)

אח אהרן והנפש אשר תאכל בשר מוצח השלמים, ומדק ליה והנפש כי תגע בכל טמא, ובתרישיהו תמיד ובכרתה (שבושות וז):

בשני חילולים. מדלג כתיב וינזרו ולא יחללו י: **אחד פסול נוסף**. דאשכחן ביה חילול דכתיב (ויקרא יט) כי את קדש ה' חילל ואתרייהו קאי אשר הם מקדישים דמרבינן מנייה כל המוקדשים: **מנא הני מילי**. דם אין חייבין עליו משום נותר אם שגג בו דם ונותר אינו חייב שמים אלא אחת וכן אם אכלן י:

בטומאת הגוף אינו חייב שמים:

אמר עולה אמר קרא נו'. הא

דעולא לאו הכא איתמר אלא גבי

מעילה איתמר במס' מעילה (דף יא).

דקתני אין מועלין בדמים והכא ה"ק

מנא הני מילי דמתניתין אמר עולה

גבי מעילה אמר קרא לכס ותנא דבי

רבי ישמעאל לכפר בו ור' יוחנן אמר

הוא ומסקנא תלתא קראי חד למעוטי

מנותר וחד למעוטי ממעילה וחד

למעוטי מטומאה: ואני נסחיו לנס

שלם יפה. כחולין שלם שאין לנס

מעילה. **לכפר**. ואני נתמיו לנס

על המזבח לכפר (ויקרא ח) לכפרה

נתמיו בתורת קדשים ולא למעול בו

לענין מעילה אין בו דין קדשים:

הוא. דמו זב) בנפשו הוא בהוייתו יפה:

הוא לפני כפרה נו' מה לאחר

כפרה אין זו מעילה. דפשיטא לן כיון

דנעשית מזוהו אין מועלין בו דכיון

דלית ביה תו כורך גבוה לא קרינן ביה

קדשי ה': אין לך דבר נו'. הלכן

ע"כ לא תדרשה הכי אלא איפכא:

וכרי טרומם הדשן. בכל יום ט) חותה

במתמא ומורס את הדשן מלא המחתה

ממנה ונותן במזרחו של כבש דכתיב

ושמו משמע ז) שם גזיתו ז) ושם נבלע

במקוין ארבעה בגדים שכהן וגדו

נכנס בהן לפני ולפנים ביוה"כ שאסור

להשתמש בו יא) עוד דכתיב ופשט את

בגדי הבד וגו' והניחם שם ודרשין

מלמד שטעונין גניזה: פלוגתא דרבנן

ורבי דוסא במס' יומא מייתי לה: **לרבי**

דוסא דאמר כשרין סן לנסן [הדיוט] יב.

לעוד בהן במתקד של ימות השנה: **ועגלה ערופה**. דכתיב ועפרו שם

(דברים כה) והאי שם קרא יתירה הוא לומר שתהא שם קבורתה^[9]:

אין מלמדין. וכיון דלא ילפינן יג) ולא מייתי ראיה מניייהו האי קרא

נמי הואיל ואיכא למדרשה איפכא לא תדרשה הכי: **מיעוטי יד) כסבי**.

לומר שאין למדין מהן: **הערופה**. זו ולא אחרת כזו: **ושמו**.

מדרשה ליה למתכז ושם וכתיב ושמו לזה ולא לאחר: **תלתא קראי**.

לכס לכפר הוא: למעוטי מנותר. לכס כשאר יח) חולין ולא כקדשים.

לכפר לכפרה נתמיו כקדשים ולא לדבר אחר כקדשים אלא כחולין

ולא יתחייבו ז) עליו משום טומאה. והוא יא) למעוטי ממעילה דלמחר:

שגשג כריתום. אמור אליהם לדורותיכם וגו' (ויקרא כג) והנפש אשר

תאכל בשר וגו' (שם ז) נפש כי תגע בכל יט) טומאת אדם וגו' (שם):

אחת

עליו והכא מוצח החיטון שהיה חותה מלא המחתה מן המאוכלות הפנימיות

דקאמר בשלמא מוצח החיטון דכתיב ביה ושמו אלא פנימי מנא לן משמע דמושמו דרש' דאין מועלין ובשמעתא אדרבה מושמו משמע ליה דמועלין

וי"ל דמתני' דהתם משמע דלא מועלין בדישון הפנימי שהדישון מוויאו מידי מעילה אבל קודם דישון מועלין א"כ איכא מזוה לדשן ועל זה

קאמר בשלמא חיטון דכתיב ושמו ולכן מזוה לדשן מ"מ (שם) אף לאחר הרמא איכא מעילה כדדרשין בסוף תמורה (דף לז). ושמו בנחת ושמו

כולו ושמו שלא פסור אלא פנימי מנא לן דמזוה לדשן שאמה אומר שהשן^[5] מוויאו מידי מעילה ומשני דאמר קרא וסקיר את מוראסו והשלדן אל

מקום דשן ופ' שני דיומא צירושלמי^[6] משמע כן קלמ' דבעי ברשא מנלן דעבדין דישון עבדין כלל בפנימי והדר עבי מנלן שהדישון לא אסור בהנאה

ואם תאמר זב) מוראה וגוזה ימעלו עד שיעשו מזאת שיושלכו אלל מוצח דישון מוצח הפנימי ובתמורה (גז"ש) אמרינן עולת העוף שנתמאה

דמה מוראה וגוזה ילאו מידי מעילה^[7] וי"ל שאני דישון מוצח הפנימי דהיינו מזאתו אבל עולת העוף עבודת דם מתיר מוראה וגוזה וא"ת

ט' בקדושין (דף נה). דאמר אין מועל אחר מועל אלא בהמה וכלי שרת הא איכא תרומת הדשן דלא נפיק לחולין ע"י מעילה כדמוכח בסוף תמורה

וי"ל דהי בכלל בהמה דהיינו כמו אימורים דלא נפיק לחולין: בושוב דהוי תרומת הדרשן ובגרי בהונה שני בתובין הבאין באחד. במעילה פ'

ולד חטאת (דף יא:). מנאריך יותר ומסקנא דהכא: **עגלה ערופה**. פ' רש"י מוערפו שם ג"ל בפ"ק דכריתות (דף ד) והאי דנ"ל בפ' אין

מעמידין (ע"ז דף כט:). מדכתיב זה כפרה כקדשים י"ל דשם זב) צריך לאסור לאחר עריפה שלא לומר אין לך דבר שנעשה מזאתו ומועלין בו ט'**:**

תרי מיעוטי כתיבי. קשא דבחד סגי וכן גבי העזים בפרק כל הבשר (חולין דף קיג: ט'^[8]). חד צמעותי' מנותר וחד צמעותי' מטומאה.

תימה לנותר וטומאה סגי בחד מיעוט דליפנין חילול חילול^[9] * ואף לקולא כלעילי גבי קדשי עובדי כוכבים וי"ל דמוקמינא^[10] לז' מיעוטא בנותר דוקא אבל משום טומאה הוה חייב כי היכי דאין לו מתירין כגון קומץ ומנחת כהנים אע"ג דאין בהן פיגול יש בהן איסור טומאה דמרבינן מאשר הם מקדישים הכי הוה מרבינן נמי לגבי דם י:

בית שמאי פרק רביעי זבחים

חבי גרסינן יב) בשני חי'ולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר. תימה לי לעיל [מס.] גבי קדשי עובדי כוכבים אחי נותר חילול חילול מטומאה הלא חילול טומאה יב) נמי בנותר איירי ועוד תימה דבפ' הנשרפין (פסהדרין דף פג.) משמע דלא כתיב בנותר חילול דרבים

והכא משכחת לה דמתני כא) ולעיל

גרש פרק שני (דף טו: ט'^[1] פירשמי:

הוא לפני כפרה בלאחר כפרה.

הקשה ר"ת דזמעילה פרק

[ולד] חטאת (דף יב:) אמרינן

המקין דם לבהמת קדשים מועלין בו

אלמא יש מעילה דם ומירך דהתם יב)

מחיים דלא שייכא כפרה אבל לאחר

שחיטה אף לפני כפרה אין מועלין וא"ת

דהתם יב) תני (דף יג.) ומיימי בפרק

כל שעה ט) דם בתחילה אין מועלין בו יא)

לנחל קדרון מועלין וי"ל דמעילה דהתם

דרבנן וא"ת א"כ בריש מעילה (דף כ:) דדחיק לאשכוחי מי איכא מעילה דרבנן

לייתי מהך משנה ועוד קשה בסוף

תמורה (דף לז:) גבי מקדיש עולה

לדק הבית דקאמר שמועלין זה שמי

מעילות ופרין חי מדרבנן אמאי ז' מעילות מאי קשה הא איכא מעילה

דדם שהיא דרבנן וכן בקדשים שמתו

בריש מעילה (דף כ:) וי"ל דהתם שם

מעיילה דאורייתא משום עולה יב) בדילי

מיניה וזדם דליכא מעילה דאורייתא

לא בדילי מיניה תקינו רבנן מעילה

ובריש מעילה אקדשים ששחטו בדרוס

קאי דנכחון דמקניטון דמי ועל כה"ג

דחיק לאמאי ראיה דמתון רבנן מעילה

אע"ג דבדילי מינייהו (כמו) יב) במתו

ומיימי מרבי יוחנן דקדשים שמתו ור"ת

חיים היה מפרש דיולא לנחל קדרון

מועלין יב) דאורייתא שב"ד מקדשין

אותו שלא יחנו ממנו בלא פדיון ודוחק

הוא ועוד אכתי אמאי לא מיימי בריש

מעילה מההיא דסוף התלול (מנחות דף

ג:) גבי אפר פרה דאמר שמי תקנות

הוו מעיקרא תקינו זה מעילה ואין

לומר דמעיקרא נמי היתה מעילה דאורייתא דמתון שיהיו צ"ד מקדשים

אותו א"כ הילך היו מיזו ועוד דזמעילה בריש ולד חטאת (דף יב.) דאמר

רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא

מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה ולבסוף אית ביה

מעילה ולא יב) והרי דם דמתן בתחילתו כו' ואי מעילה דנחל קדרון שזית

דין מקדשין אותו מנאי קושא: א"י דך דבר שנעשית מצוירת ומועלין

בו. וא"ת אדרבה לא נמנעו לפני כפרה דאין לך [דבר] שלא נעשית

מזוהו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקרו

קדשי ה' וי"ל דאשכחן טווא דכותה דאין מועלין עד שעת מזאת

הדרשן. והא דמתן במעילה פ' ולד חטאת (דף יא:). דישון מוצח הפנימי

והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוצח יב) הוהב מן הקטרת שנשרף

אזוהי א"כ הילך היו מיזו ועוד דזמעילה בריש ולד חטאת (דף יב.) דאמר

רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא

מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה ולבסוף אית ביה

מעילה ולא יב) והרי דם דמתן בתחילתו כו' ואי מעילה דנחל קדרון שזית

דין מקדשין אותו מנאי קושא: א"י דך דבר שנעשית מצוירת ומועלין

בו. וא"ת אדרבה לא נמנעו לפני כפרה דאין לך [דבר] שלא נעשית

מזוהו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקרו

קדשי ה' וי"ל דאשכחן טווא דכותה דאין מועלין עד שעת מזאת

הדרשן. והא דמתן במעילה פ' ולד חטאת (דף יא:). דישון מוצח הפנימי

והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוצח יב) הוהב מן הקטרת שנשרף

אזוהי א"כ הילך היו מיזו ועוד דזמעילה בריש ולד חטאת (דף יב.) דאמר

רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא

מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה ולבסוף אית ביה

מעילה ולא יב) והרי דם דמתן בתחילתו כו' ואי מעילה דנחל קדרון שזית

דין מקדשין אותו מנאי קושא: א"י דך דבר שנעשית מצוירת ומועלין

בו. וא"ת אדרבה לא נמנעו לפני כפרה דאין לך [דבר] שלא נעשית

מזוהו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקרו

קדשי ה' וי"ל דאשכחן טווא דכותה דאין מועלין עד שעת מזאת

הדרשן. והא דמתן במעילה פ' ולד חטאת (דף יא:). דישון מוצח הפנימי

והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוצח יב) הוהב מן הקטרת שנשרף

אזוהי א"כ הילך היו מיזו ועוד דזמעילה בריש ולד חטאת (דף יב.) דאמר

רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא

מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה ולבסוף אית ביה

מעילה ולא יב) והרי דם דמתן בתחילתו כו' ואי מעילה דנחל קדרון שזית

דין מקדשין אותו מנאי קושא: א"י דך דבר שנעשית מצוירת ומועלין

בו. וא"ת אדרבה לא נמנעו לפני כפרה דאין לך [דבר] שלא נעשית

מזוהו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקרו

קדשי ה' וי"ל דאשכחן טווא דכותה דאין מועלין עד שעת מזאת

הדרשן. והא דמתן במעילה פ' ולד חטאת (דף יא:). דישון מוצח הפנימי

והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוצח יב) הוהב מן הקטרת שנשרף

אזוהי א"כ הילך היו מיזו ועוד דזמעילה בריש ולד חטאת (דף יב.) דאמר

רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא

מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה ולבסוף אית ביה

מעילה ולא יב) והרי דם דמתן בתחילתו כו' ואי מעילה דנחל קדרון שזית

דין מקדשין אותו מנאי קושא: א"י דך דבר שנעשית מצוירת ומועלין

בו. וא"ת אדרבה לא נמנעו לפני כפרה דאין לך [דבר] שלא נעשית

מז:

**עין משפט
נר מצוה**

ז נ א מיי פ"ח מהל' פסד"מ
הלכה טו:
נח ב מיי פ"ח מהל' טומאת
אוכלין הל' ז ופ"ו מהל'
אסורי מצות הל' ח:
נמ א מיי פ"ד מהל' מעה"ק
הלכה יא:
ס ד מיי פ"ו מהלכות
מעה"ק הלכה ד:
סא א מיי פט"ו מהל'
פסד"מ הלכה ד:
ר מיי סס הלכה ה:

תורה אור השלם

1. וְהִבְשִׁיל אֶשֶׁר יֵצֵא בֶּלֶל טָמֵא
לֹא יֵאָכֵל כְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהִבְשִׁיל
כָּל טָהוֹר יֵאָכֵל בָּשָׂר:
- וְיִקְרָא ז', יט
2. וְהִנֵּפֶשׁ אֶשֶׁר תֹּאכַל בָּשָׂר
מִזֶּבֶחַ הַשְּׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה
וּטְמֵאֵת עֲלֵיו וְנִכְרַתָּהּ כִּפְּ
הַזֶּה מִעֲמֻמָּהּ:
3. וְקָרְבוֹ וּבְרִיעוֹ יִדְחֵץ בְּמִים
וְהִקְשִׁיר הַבֶּהֱמָה אֶת הַזֶּבֶל
הַמְזֻבָּחָה עָלָה אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ
לַיהוָה ז', יקרא א, ט
4. וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת קֹדֶשׁ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר רִימֹדוּ
לַיהוָה ז', יקרא א, טו

מוסף רש"י

[illegible]

- [illegible]

וזהו העולם: לשם אשים. להקטן
בהן ריח: לשם ניהוח. לשם הנחת
שהוא תנאי ב"ד. שישמחו קמס ול

שיתכווין להעלותו על גבי אש של ע

שיטה מקובצת [אחת לכלל זה
דיבמות (טז טז) ש

ויוקם הם בדרשין לעיל בחיט יתר לטהור
ומני לא מייחייב אלא דוקא בחיטה והלכך
יהא צהא תליא והרי מנחת נסכים וכו'
ה"ה יומא דר"ש דרש משלמים דגבי טומ'
ועולם לאורייתא הוא (סוה"פ דל): ד"ה
שלח היה בצני, ולגבי היכא דמזניו למדי
בתוס': ד"ה ואולי תנוד"ה אבל וכו'
ומתנימין ה"ה ר"ש אומר דבשר עשרט

אחת **כִּבְיָ** **ואחת** **פֶּרֶמְיָ**. לאו כלל ופרט ממש דמרוחקים זה
מזה הן אלא דבר שהיה בכלל ויחא מן הכלל ללמד על הכלל
כולו יחא כדדרשין עלה **[[** בפ"ק דיצמות (ף דף א.) **]]** ומרצין כל קדשי
מוצה וממעטין קדשי בדק הבית ואח"כ קדשי בדק הבית נמי **[[** תיפוק לי
מיקרב **]]** דדרש' **[[** בכשר ליקרב ו"ל
דהוה אחינאי כי צניגן כשר ליקרב הני
מיני בקדשי מוצה וק"ת **]]** הא טהור
בהקומת רבה (מנחות דף כ: **]]** כל טהור
אחרי כשר הוינר ליתרובות חטיו וכו'

מִשׁוֹם טוֹמָאָה כו' לְמַעוּטֵי זֶשֶׁר לִפְנֵי
זִרְקָה מִיִּפּוֹק לִיָּה מִיִּקְרָד דְּרִשְׁטֵין לְעִיל
זִכְכֶּשֶׁר יִקְרָד הָאֵל כִּדְלֵי יֵשׁ לוֹ מִתִּירֵין
מִנְשִׁיקְרֹבוֹ מִתִּירֵין כו' וְיִלְ דְּלִרְשִׁי דְּאִי
כִּכְתָּב רַחֲמָנָא כָּל טְהוֹר וְלֹא כִּכְתָּב יִקְרָד
הוּא אֲמִינָא דְקֻדּוֹס וְזִרְקָה חֲשִׁיב יִתֵּר
לְטַהוּרִים כִּיּוֹן לְדִילוֹ לְזִרוּק לִנְחֻמְהִילָה וְלֹא
הוּא מִמַּעֲטֵין אֲלֵלָּא טַמָּא לִפְנֵי זִרְקָה
לָן [כו] וְיִזְלָא וְעוֹד אִיִּנְטֶרֶךְ יִקְרָד לֵאֲזִין לוֹ
מִתִּירֵין מִשִּׁקְדֵּשׁ כֻּכְלִי וְאִי כִּכְתָּב רַחֲמָנָא
יִקְרָד וְלֹא כִּכְתָּב כָּל טְהוֹר הוּא אֲמִינָא
אֲפִילוֹ פִּיגּוּלֵי וְנוֹתֵרוֹת וְלֹא הוּא אֲמִינָא
מִזְנַח הַשְּׁלֵמִים מַעֲטוֹת אִי לֹא קִרָּא
דְּנִיתֵר לְטַהוּרִים: אֲבָל כְּטוֹמָאֹת
הַגּוֹף דְּבִרְיָ הֵאֱיִנוּ לִפְנֵי [כו] וְהֵאֱנוּ [כו]
אֲמִירֵין לְעִיל שְׁלֵשׁ כִּרְיֻמוֹת שְׁלֵמִים חֵד
לְדִבְרִים שְׁאִינְן נִכְלָטִין [כו] לְכָל הַפְּחוֹת
תַּפְּסוּת דְּר' יוֹחָנָן דְּאִמֵּר כְּמַחְלֻקֹת זִוּו
כֶּךָ מַחְלֻקֹת זִוּו וְעוֹד תִּנְיָא [כו] זִמְעִילָה
(דף 1:) גִּבִּי לְנוֹה וְחִיבִים עֲלֵיהּ מִשׁוֹם
פִּיגּוּל [כו] וְנוֹתֵר וְטַמָּא וְיִלְ דְּרוּקָא
מִנְלָקוֹת קֶאֱמֵר דְּאִינוּ לִקּוֹה דְּלֹא אִיתְרַבּוּ
אֲלֵלָּא לְעִינֵין כִּרְתָּ וְמִיָּה לֹא מִשְׁמַע הֵי
מִדְּקֶאֱמֵר כִּיּוֹן דְּאִתְרַבּוּ זִיָּה וְכִבְשֶׁר אֲשֶׁר
יֵאֵר קִרְיֵין כִּיּוֹן וְטוֹמָאֹתוֹ עֲלֵיו מִשְׁמַע
דְּאִירִי נִמִּי לְעִינֵין כִּרְתָּ:

מחלוקת בשם בשר: הן פלוגות דהכא בין ללישנא קמא בין ללישנא דרבי יוחנן ורי"ל דטמא שסכל בשר קדש לפני זריקה צ"ל כל ההפולין (על דף ג'ה). ובין לאבני ויזין לרבא דהתם יש ליישב וק"ל:

שצלאן והעלן דלא אידן
דאברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח גיחות^א לשם
שאמר והיה העולם^ב אמר רב יהודה אמר רב^ג חטאת שש
לשם חולין כשרה^ד אמר ר' אלעזר^ה מ"ט דרב^ו ולא יחז
וקדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים: מ
אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא
היה בלבו כלל הא היה בלבו לשם חולין פסול א"ל אפ
כשר ומרצה הא היה בלבו לשם חולין כשר ואינו מרצ
ששחטה לשם חולין כשרה משום חולין פסולה^ז כדבעא

קדריש עולה אשה ריח ניחוח לה' (ויקרא טו.) ואע"ג דלאו בשחיטה כמי
ששתא וזיחה לשם שלמים לשם אשים לשם שם ^י והאי דנקט
בזהו קרא לריח ^י ניחוח: **לאפוקי דבבא.** ע"מ לעשותו חמירות
הוגנא ^י דערבמת ונכביז ויכול ^י: **אין בזה משום ריח.** דכיון
רוח לפני הקדוש ברוך הוא שאמר ונעשה רִחוֹן ^ו: **ולא יחללו.** אין
כדנפקא לן (לעיל ה.) דבמחשבה שלל לשמו מתחללים מושחט אותה לחט
הא לשם חולין כשר ואינו מרלה. וכי אמר רב נמי כשרה ואינו
כשרה כדאמרן שאין חולין מחללין קדשים: **משום חולין.** כסבור שם

רס, ולא נעשות לנו על המזבח קריבנות" (נע"ו:). רש"י ריח. נאפוקי חיצים שנחנן והעני דשזי חין ריח להקצ"ה שאמר ונעשה רטו: אף מי שלא היה בבלב. לשמו אלא קמס ולא חזירי אחד מאלה: אף חזירי נשחטתן לשמו כדמפרש טעמא ואילי אמתו צ"ד דלא לימא לשמן כו' (ע"ד ב:) כבבא. טויה נחלים (סנהדרין ע.) :

צים כדרכתיב על העצים אשר על האש, ולא יחשוב להעלותו על גבי אש של קש ושל גבבא כענין
האש לנחת רוח להקב"ה שאמר ונעשה ו

ואחת לפרט. לאו כלל ופרט ממש] דהא הפרט בשלמים כתיב וכלל בפרשת אמור ו"כ הוי פרט וכלל ואימרינן ושלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יאמר לך מה שלמים קדשי מוצא אף כל קדשי כ"ר. וא"כ למה לי למשום

[illegible]

בית שמאי פרק רביעי זבחים

ואחם כלל ואחם נפרט. לדרוש דבר שהיה בכלל ויזא מן הכלל ללמד
ואז ללמד על עצמו יזא אלא ללמד על הכלל כולו יזא ^(א) והנפש אשר
נאמל בשר ^(ב) מוצח העלמים ^(ג) ויזא ^(ד) והלא שלמים בכלל כל הקדשים
ולמה יזא להקיש אליהם ולומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מוצח
אף כל קדשי מוצח ^(ה) (בכלל כל הקדשים
אל הקדשים אשר יקדשו בני ישראל
וטומאתם עליו ^(ו) (ס ב) כל הקדשים
בכלל) לזכרים שאין נאכלין. כגון
עזים ולבונה שאין ראויים לאכילה אם
אל מהם בטומאת הבשר חייב כרבנן
דממתיין ^(ז) ולר"ע דמתני' ^(ח) חד מהאי
ווא. אמרי חדא מילתא ואיך תרי
חדא מילתא ^(ט) חד מהאי
ווא אמר מחלוקת שמלתא דחמיס על
רבי שמעון ^(י) שחייב בטומאת בשר.

חם חשכן נעשים וצבונה שמחין נוקם
משום לאו דוהבשר אשר יגע בכל טמא
וגו' (ויקרא יז) לאמר תכלית (חולין דף טז:)
והבשר יאכל לרבותו וצבונה עשין וצבונה:
אכל טעומאם הגוף. והן טהורים
דברי הכל אינו לוקה דלא איתרבו
זה: הכי גרסינן כיון דקרינן ציה
והבשר אשר יגע וגו' קרינא ציה
ועומאסו עליו ונכרסה. כלומר כיון
דצטומאם ציון אמר רבנן לוקה אעפ"י
וצבונה צטומאם הו"ף נמי אית לאו
לוקה דהא גבי הדדי כתיבי: אסיפא.

אמלתים דרש וכל אמרין מחלוקת
דרבי שמעון אדרבנן דלא לקי בטומאת
הגוף דלא רבי רחמנא אבל בטומאת
עמון דרבינו קרא דרבי הכל לוקם:
כיון דלא קרינן צהו. בצעים ולבוש
לרבי שמעון וטומאתו עליו טומאת
הגוף לא קרינן צהו והבשר אשר יגע
וגו': ופסולא בעמלא. ומעלה דרבנן
היא כ וקרא אסמכתא בעמלא הוא
וכי אמר' בפסחים (דף כד:): דלא לוקין
עליו: מרתנ' נשט' (שם) לאפוקי
שני קדש כגון לשם וצה אחר: לשם
ווצה. לאפוקי שני בעלים. והא ילפינן
לכו מקראי פפ"ק (לעיל ד:): לשם אשים
לשם ריח. גמרא מפרש לאפוקי מאי
ילפינן לה מקרא: לשם חטא. לשם
מטעו שהוא מביאו עליו: קא מי שאל
היה בלבו נוי. ששחט סתם כשר:
שהוא טהא ציט דין. שישחט כ סתם
כדאמרן פפ"ק (לעיל ד:): הטנו ציט דין
ללא לימא לשמו למא חתי מיימר שאל
לשם: ופסולא בעמלא. ופסולא בעמלא.

אחרי העונד. הלכן אי הוה שם לשון לשמו
אע"פ דבעלים אמרי לשמו לאו מידי
הוה ללא דבידכו תליס מילתא דכתיב
המקריב אותו לא יחשב (ויקרא ט:)
גמ' עולה לשם עולה כו'. קרא

סבחו ליה שבנמיס גבי צימה והקריב מזבח השננים אשה לה' (שם א)
קרא דעולה משום דכתיבי כולה גביה וגבי שלמים לא כתיב
ות גבחלים קרבוניא"ש בלע"ז ודוגמתו בעירובין (דף כט: ע) וייתי
אלא תחילה חוץ למערכה מו לא מסקי ריחא: **הנחם רוח**. נחם
ד אחר מחלל את קדשים אלא מי מחללו = קדשים מחללין קדשים
(ויקרא טז) **עצמא דלא היה בלבו כלל** ששחטו סתם וממילא קרב לשמו:
רצה קאמר: לשם חולין. שידע שהיה חטאת ושחט לשם חולין
חולין פסולה דהיינו מתעסק בדברים אחרים ואינו עסוק בקדשים:
למתעסק

[illegible]

וְכִירָה שֶׁהִסְקִיחָהּ בִקְשׁ וּבִגְבָבָא (רמז"ן ע"מ ויקרא א, ט): ריח ניחוח לשם הנחת רוח. כלומר שיתכונן מ"ש בתורת כהנים (משנ"ץ ח"ג ס' לו):

אלא כיון דמרוחקים זה מזה הן אין דעין אומן פארט וכלל אלף דרשין כדבר שהיה נבכלל ויאה מן הכלל, ללחן

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) לעיל מג. [ושנ], (ב) חולין לו:
 (ג) לשם, (ד) לעיל ב, (ה) חולין לח:
 (ו) ת"כ ויקרא נדבה סוף פ"ו
 וסופ"ז וספ"ט, (ז) מנחות כה,
 (ח) ע"י ספרי קורח ק"ח. פנחס
 שם; (ט) לעיל א, (י) שם;
 (יא) ירוש' ויקראין פנחס ה"ה,
 (יב) יבמות ז. כריתות ב, (יג) ע"י
 ספרי פנחס שם, (יד) לעיל מה:

לעזי רש"י

קרבניא"ש קרבונידי"ש.
חתיכות בשר צלויות על
פחמים.

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

לשם ששה ירבים חובב נזכר.
תחפוט במלכותו שכל
ארבע עברות צריך כונת
הימים, וכן בשעת צורך
מכונת חובב
שייך בחקתו, ודיכבד ארץ
מכונת ששה אל השם
ושלם לשם אישים כי שר, דכל
הנהגה כוונת אינן אל למצוא
השם הרבים העתיק
דבשעת זכיה צריך אלו הר'
מכונת ע"ש (ומעקב) אל
כפירוש השם אל לשם
שום דבר כמזכר אל בגמ' ולא
פירושיו, וז"ל הרבים סוף
פ"ד מעצק"ל לשם חובב, ולשם
חובב, ושחובב להקטירה.

כדאייתא בזהר דלא לימא איניש
ווחט לשם האש. וכל אשה לשם
זנו על מנת להעלותו על גבי אש
ללו האש לגמרי, לא שיעלה שם
וגורסין שם לאפוקי גבבא דלא,
בזה שיעלה אותו הריח שמעלה

על הכלל כולו ינא' מדרשין צפ"ק
[ה] הוכשר ליקרב ה"מ בקדשי מוצת.

לה, ומינייהו שמעוין דבכּה הקדש
ואח נמי לא ליחייב. וקסא דמשמע
ון כשלמים חייבין עליו משום פיגול
ו"ל לפסולא בעלמא ולא לנקות עליו
בשר, וי"ל דמי"מ משמע עליו מדינת
דעלמא. כ"ב עין לעיל דף קל ע"א
בדמירא ברכה מלתוקא לא אומרי.
דבשר אשר יגע בכל [טמא] דמירי

